32006D0719

РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА
от 5 октомври 2006 година
относно присъединяването на Общността към Хагската конференция по международно частно право

(2006/719/ЕО)

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската общност, и по-специално член 61, буква в), във връзка с член 300, параграф 2, първа алинея и член 300, параграф 3, втора алинея от него,

като взе предвид предложението на Комисията,

като взе предвид становището на Европейския парламент [1],

като има предвид, че:

(1) Целта на Хагската конференция по международно частно право е да работи за постепенното унифициране на правилата на международното частно право. Досега Хагската конференция по международно частно право е приела значителен брой конвенции в различни области на международното частно право.

(2) След влизането в сила на Договора от Амстердам Комисията има законно право да приема мерки в областта на правното сътрудничество по въпроси на гражданското право, които имат презграничен последствия, доколкото това е необходимо за правилното функциониране на вътрешния пазар. Общността е упражнила тази своя правоспособност, като е приела редица актове, много от които съвпадащи, частично или изцяло, със сферите на дейност на Хагската конференция по международно частно право.

(3) Крайно необходимо е на Общността да се предостави статут, който съответства на нейната нова роля на важен международен участник в сътрудничеството в областта на гражданското право и да може да упражнява своята външна компетентност, участвайки като пълноправен член в преговорите по конвенциите на Хагската конференция по международно частно право в сферите на своята компетентност.

(4) С Решение от 28 ноември 2002 г. Съветът оправомощава Комисията да договори условията за присъединяване на Общността към Хагската конференция по международно частно право.

(5) Със съвместно писмо от Комисията и Председателството до Хагската конференция по международно частно право от 19 декември 2002 г. Общността кандидатства за членство в Хагската конференция по международно частно право и заявява желанието си за започване на преговори.

(6) През април 2004 г. специална комисия по общите въпроси и политика на Хагската конференция по международно частно право изрази единодушното становище, че принципно Общността следва да стане член на Хагската конференция по международно частно право, и установи някои критерии и процедури за условията на своето членство.

(7) През юни 2005 г. дипломатическата конференция на Хагската конференция по международно частно право прие с консенсус измененията към устава на Хагската конференция по международно частно право (наричан по-долу „Уставът“), необходими да бъде разрешено членството на Регионална организация за икономическа интеграция, а впоследствие бяха поканени членовете на Хагската конференция по международно частно право да гласуват за измененията, ако е възможно в рамките на период от девет месеца.

(8) Измененията на устава ще влязат в сила три месеца след като генералният секретар на Хагската конференция по международно частно право е информирал членовете, че е било събрано необходимото мнозинство от две трети за изменение на устава. Скоро след влизането в сила извънредно събрание на Съвета по общите въпроси и политика ще вземе официално решение за присъединяването на Общността към Хагската конференция по международно частно право.

(9) Резултатът от преговорите по изменение на устава е задоволителен, като се имат предвид интересите на Общността.

(10) Член 2А от изменения устав дава право на Общността като Регионална организация за икономическа интеграция да стане член на Хагската конференция по международно частно право.

[1] Все още непубликувано в *Официален вестник*.

(11) Общността следва да се присъедини към Хагската конференция по международно частно право.

(12) Съгласно член 3 от протокола относно позицията на Обединеното кралство и Ирландия, приложен към Договора за Европейския съюз и Договора за създаване на Европейската общност, Обединеното кралство и Ирландия вземат участие в приемането на настоящото решение.

(13) Съгласно членове 1 и 2 от протокола относно позицията на Дания, приложен към Договора за Европейския съюз и Договора за създаване на Европейската общност, Дания не взема участие в приемането на настоящото решение и няма задължения по него, и не е обект на неговото прилагане,

РЕШИ:

Член единствен

1. Общността се присъединява към Хагската конференция за международно частно право с декларация за приемане на устава на Хагската конференция по международно частно право (наричан по-долу „Уставът“) съгласно приложение I към настоящото решение веднага щом Хагската конференция по международно частно право вземе официално решение за приемане на Общността за член.

2. Общността депозира също и декларация за компетентност, определяща въпросите, по отношение на които са ѝ прехвърлени правомощия от нейните държави-членки съгласно приложение II към настоящото решение, както и декларация по някои въпроси, засягащи Хагската конференция по международно частно право, съгласно приложение III към настоящото решение.

3. Председателят на Съвета е оправомощен да изпълни процедурите, необходими за прилагането на параграфи 1 и 2.

4. Текстът на устава е приложен към настоящото решение като приложение IV.

5. За целите на настоящото решение терминът „държава-членка“ означава държавите-членки с изключение на Дания.

Съставено в Люксембург на 5 октомври 2006 година.

За Съвета

Председател

K. RAJAMÄKI

ПРИЛОЖЕНИЕ I

Инструмент за присъединяване към Хагската конференция по международно частно право

Г-н J.H.A. VAN LOON
Генерален секретар
Хагска конференция по международно частно право
Scheveningseweg 6
2517 THE HAGUE
Netherlands

Уважаеми господине,

Имам честта да Ви информирам, че Европейската общност е взела решение да се присъедини към Хагската конференция по международно частно право. Ето защо Ви моля да приемете този документ, с който Европейската общност приема устава на Хагската конференция по международно частно право в съответствие с член 2А от него. Прилагам декларация от Европейската общност за предоставената ѝ компетентност по определени въпроси от държавите-членки и декларация относно някои въпроси, отнасящи се до Хагската конференция по международно частно право.

Европейската общност официално и без резерви приема задълженията, произтичащи от нейното приемане в Хагската конференция по международно частно право съгласно устава, и официално се задължава да изпълнява задълженията си, които ѝ се вменяват след присъединяването ѝ.

Моля приемете, уважаеми господине, моите най-дълбоки почитания.

Председател на Съвета на Европейския съюз

ПРИЛОЖЕНИЕ II

Декларация за предоставената компетентност по определени въпроси от държавите-членки на Европейската общност

1. Настоящата декларация се подава по смисъла на член 2А, параграф 3 от устава на Хагската конференция за международно частно право и определя въпросите за предоставената компетентност на Европейската общност от нейните държави-членки.

2. Европейската общност във вътрешен план е компетентна да приема общи и конкретни мерки, отнасящи се до международното частно право, в различни области в своите държави-членки. По отношение на въпроси от компетентността на Хагската конференция по международно частно право Европейската общност има изключителни правомощия съгласно дял IV от Договора за ЕО за приемане на мерки в областта на съдебното сътрудничество по въпроси на гражданското право, които имат презгранични последствия, доколкото това е необходимо за правилното функциониране на вътрешния пазар (член 61, буква в) и член 65 от Договора за ЕО). Тези мерки включват:

   а) усъвършенстване и опростяване на системата за презгранично връчване на съдебни и извънсъдебни документи; сътрудничество при събирането на показания; признаване и изпълняване на решения по граждански и търговски дела, включително решения по извънсъдебни дела;

   б) повишаване съвместимостта на нормите, действащи в държавите-членки, що се отнася до стълкновение на закони и компетентност;

   в) елиминиране на препятствията пред нормалното функциониране на гражданското съдопроизводство, ако е необходимо, чрез повишаване съвместимостта на нормите на гражданското съдопроизводство, действащи в държавите-членки.

3. В области, които не са от сферата на нейната изключителна компетентност Европейската общност предприема действия съгласно принципа на субсидиарност, само ако и доколкото целите на тези действия не могат да бъдат постигнати в достатъчна степен от държавите-членки и затова могат поради мащаба или въздействието на планираното действие да бъдат постигнати по-добре от Европейската общност. Всяко действие на Европейската общност не надхвърля необходимото за постигането на целите.

4. Освен това Европейската общност е компетентна и в други области, които могат да бъдат предмет на конвенции на Хагската конференция по международно частно право, например в сферата на вътрешния пазар (член 95 от Договора за ЕО) или защитата на потребителите (член 153 от Договора за ЕО).

5. Европейската общност осъществява своята компетентност, като е приела редица документи съгласно член 61, буква в) от Договора за ЕО, както следва:

   — Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 г. относно производството по несъстоятелност,

   — Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета от 29 май 2000 г. за връчване на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела в държавите-членки,

   — Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела,

   — Регламент (ЕО) № 1206/2001 на Съвета от 28 май 2001 г. относно сътрудничеството между съдилищата на държавите-членки при събирането на доказателства по граждански или търговски дела,

   — Директива 2003/8/ЕО на Съвета от 27 януари 2003 г. за подобряване на достъпа до правосъдие при презгранични спорове чрез установяване на минимални общи правила, отнасящи се до правната помощ за такива спорове,

   — Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000, и

   — Регламент (ЕО) № 805/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 г. за въвеждане на европейско изпълнително основание при безспорни вземания.

Разпоредби, свързани с международното частно право, могат да бъдат намерени също в друго право на Общността, особено в сферата на защита на потребителите, застраховането, финансовите услуги и интелектуалната собственост. Така директивите на Общността, свързани с Хагската конвенция за правото, приложимо към някои права на ценни книжа, държани при посредник, бяха приети на основание член 95 от Договора за ЕО.

6. Дори ако няма изрично позоваване на външни правомощия в Договора за ЕО, те произхождат от съдебната практика на Съда на Европейските общности, че разпоредбите на Договора за ЕО, посочени по-горе, представляват правна база не само за вътрешните актове на Общността, но и за сключването на международни споразумения от Общността. Общността може да сключва международни споразумения, когато вътрешните правомощия вече са били използвани за приемането на мерки за прилагане на общи политики, съгласно описаните по-горе или ако международното споразумение е необходимо, за да се постигне една от целите на Европейската общност ([1]). Външните правомощия на Общността са изключителни доколкото дадено международно споразумение засяга вътрешните норми на Общността или променя техния обхват ([2]). Когато случаят е такъв, не държавите-членки, а Общността влиза във взаимоотношения с трети държави или международни организации. Едно международно споразумение може изцяло или частично да произтича от изключителната компетентност на Общността.

7. Общностните правни инструменти обикновено са задължителни за всички държави-членки. По отношение на дял IV от Договора за ЕО, който обхваща правната база за съдебно сътрудничество в гражданските дела, към Дания, Ирландия и Обединеното кралство се прилага особен режим. Мерките, предприети съгласно дял IV от Договора за ЕО не са задължителни или приложими в Дания. Ирландия и Обединеното кралство участват в правните инструменти, приети съгласно дял IV от Договора за ЕО, ако нотифицират за това Съвета. Ирландия и Обединеното кралство са решили да изберат всички мерки, описани в точка 5 по-горе.

8. Обхватът на правомощията, които държавите-членки са предоставили на Европейската общност по смисъла на Договора за ЕО по своята същност, подлежи на непрекъснато развитие. Европейската общност и нейните държави-членки гарантират, че генералният секретар на Хагската конференция по международно частно право ще бъде нотифициран незабавно за всяка промяна в правомощията на Общността съгласно член 2А, параграф 4 от устава.

([1]) Становище 1/76 на Съда на Европейските общности, ECR 1977, стр. 741; Становище 2/91, ECR 1993, стр. I-1061; Дело 22/70 (AETR); Комисията срещу Съвета, ECR 1971, стр. 263; Дело C-467/98 (Открито небе), Комисията срещу Дания, ECR 2002, стр. I-9519.

([2]) Дело 22/70 (AETR), Комисията срещу Съвета, Дело C-467/98 (Открито небе), Комисията срещу Дания.

ПРИЛОЖЕНИЕ III

Декларация на Общността по някои въпроси, отнасящи се до Хагската конференция по международно частно право

Европейската общност се стреми да проучи дали е в неин интерес да се присъедини към действащите хагски конвенции, по отношение на които Общността има правомощия. При наличието на такъв интерес Европейската общност в сътрудничество с Хагската конференция по международно частно право ще положи всички усилия да преодолее всички трудности, произтичащи от липсата на клауза, предвиждаща присъединяването на Регионалната организация за икономическа интеграция към тези конвенции.

Европейската общност се стреми още да направи възможно представители на постоянното бюро на Хагската конференция по международно частно право да участват в срещите на експерти, организирани от Комисията на Европейските общности, когато се обсъждат въпроси, представляващи интерес за Хагската конференция по международно частно право.

ПРИЛОЖЕНИЕ IV

STATUTE OF THE HAGUE CONFERENCE ON PRIVATE INTERNATIONAL LAW

The Governments of the countries hereinafter specified:

the Federal Republic of Germany, Austria, Belgium, Denmark, Spain, Finland, France, Italy, Japan, Luxembourg, Norway, the Netherlands, Portugal, the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland, Sweden and Switzerland;

In view of the permanent character of the Hague Conference on Private International Law;

Desiring to stress that character;

Having, to that end, deemed it desirable to provide the Conference with a Statute;

Have agreed upon the following provisions:

Article 1

The purpose of the Hague Conference is to work for the progressive unification of the rules of private international law.

Article 2

Members of the Hague Conference on Private International Law are the States which have already participated in one or more Sessions of the Conference and which accept the present Statute.

Any other State, the participation of which is from a juridical point of view of importance for the work of the Conference, may become a Member. The admission of new Member States shall be decided upon by the Governments of the participating States, upon the proposal of one or more of them, by a majority of the votes cast, within a period of six months from the date on which that proposal is submitted to the Governments.

The admission shall become effective upon the acceptance of the present Statute by the State concerned.

Article 2A

1. The Member States may, at a meeting concerning General Affairs and Policy where the majority of Member States is present, by a majority of the votes cast, decide to admit also as a Member any Regional Economic Integration Organisation which has submitted an application for membership to the Secretary General. References to Members under this Statute shall include such Member Organisations, except as otherwise expressly provided. The admission shall become effective upon the acceptance of the Statute by the Regional Economic Integration Organisation concerned.

2. To be eligible to apply for membership of the Conference, a Regional Economic Integration Organisation must be one constituted solely by sovereign States to which its Member States have transferred competence over a range of matters within the purview of the Conference, including the authority to make decisions binding on its Member States in respect of those matters.

3. Each Regional Economic Integration Organisation applying for membership shall, at the time of such application, submit a declaration of competence specifying the matters in respect of which competence has been transferred to it by its Member States.

4. Each Member Organisation and its Member States shall ensure that any change regarding the competence of the Member Organisation or in its membership shall be notified to the Secretary General, who shall circulate such information to the other Members of the Conference.

5. Member States of the Member Organisation shall be presumed to retain competence over all matters in respect of which transfers of competence have not been specifically declared or notified.

6. Any Member of the Conference may request the Member Organisation and its Member States to provide information as to whether the Member Organisation has competence in respect of any specific question which is before the Conference. The Member Organisation and its Member States shall ensure that this information is provided on such request.

7. The Member Organisation shall exercise membership rights on an alternative basis with its Member States that are Members of the Conference, in the areas of their respective competences.

8. The Member Organisation may exercise on matters within its competence, in any meetings of the Conference in which it is entitled to participate, a number of votes equal to the number of its Member States which have transferred competence to the Member Organisation in respect of the matter in question, and which are entitled to vote in and have registered for such meetings. Whenever the Member Organisation exercises its right to vote its Member States shall not exercise theirs, and conversely.

9. „Regional Economic Integration Organisation“ means an international organisation that is constituted solely by sovereign States, and to which its Member States have transferred competence over a range of matters, including the authority to make decisions binding on its Member States in respect of those matters.

Article 3

1. The Council on General Affairs and Policy (hereafter the Council), composed of all Members, has charge of the operation of the Conference. Meetings of the Council shall, in principle, be held annually.

2. The Council ensures such operation through a Permanent Bureau the activities of which it directs.

3. The Council shall examine all proposals intended to be placed on the agenda of the Conference. It shall be free to determine the action to be taken on such proposals.

4. The Netherlands Standing Government Committee, instituted by Royal Decree of February 20 1897 with a view to promoting the codification of private international law, shall, after consultation with the Members of the Conference, determine the date of the Diplomatic Sessions.

5. The Standing Government Committee shall address itself to the Government of the Netherlands for the convocation of the Members. The Chair of the Standing Government Committee presides over the Sessions of the Conference.

6. The Ordinary Sessions of the Conference shall, in principle, be held every four years.

7. If necessary, the Council may, after consultation with the Standing Government Committee, request the Government of the Netherlands to convene the Conference in Extraordinary Session.

8. The Council may consult the Standing Government Committee on any other matter relevant to the Conference.

Article 4

1. The Permanent Bureau shall have its seat at The Hague. It shall be composed of a Secretary General and four Secretaries who shall be appointed by the Government of the Netherlands upon presentation by the Standing Government Committee.

2. The Secretary General and the Secretaries must possess appropriate legal knowledge and practical experience. In their appointment account shall also be taken of diversity of geographic representation and of legal expertise.

3. The number of Secretaries may be increased after consultation with the Council and in accordance with Article 9.

Article 5

Under the direction of the Council, the Permanent Bureau shall be charged with:

(a) the preparation and organisation of the Sessions of the Hague Conference and the meetings of the Council and of any Special Commissions;

(b) the work of the Secretariat of the Sessions and meetings envisaged above;

(c) all the tasks which are included in the activity of a secretariat.

Article 6

1. With a view to facilitating communication between the Members of the Conference and the Permanent Bureau, the Government of each of the Member States shall designate a national organ and each Member Organisation a contact organ.

2. The Permanent Bureau may correspond with all the organs so designated and with the competent international organisations.

Article 7

1. The Sessions and, in the interval between Sessions, the Council, may set up Special Commissions to prepare draft Conventions or to study all questions of private international law which come within the purpose of the Conference.

2. The Sessions, Council and Special Commissions shall, to the furthest extent possible, operate on the basis of consensus.

Article 8

1. The budgeted costs of the Conference shall be apportioned among the Member States of the Conference.

2. A Member Organisation shall not be required to contribute in addition to its Member States to the annual budget of the Conference, but shall pay a sum to be determined by the Conference, in consultation with the Member Organisation, to cover additional administrative expenses arising out of its membership.

3. In any case, travelling and living expenses of the delegates to the Council and the Special Commissions shall be payable by the Members represented.

Article 9

1. The budget of the Conference shall be submitted each year to the Council of Diplomatic Representatives at The Hague for approval.

2. These Representatives shall also apportion among the Member States the expenses which are charged in that budget to the latter.

3. The Diplomatic Representatives shall meet for such purposes under the chairmanship of the Minister of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands.

Article 10

1. The expenses resulting from the Ordinary and Extraordinary Sessions of the Conference shall be borne by the Government of the Netherlands.

2. In any case, the travelling and living expenses of the delegates shall be payable by the respective Members.

Article 11 (French text only)

Les usages de la Conférence continuent à être en vigueur pour tout ce qui n'est pas contraire au présent Statut ou aux Règlements.

Article 12

1. Amendments to the present Statute must be adopted by consensus of the Member States present at a meeting concerning General Affairs and Policy.

2. Such amendments shall enter into force, for all Members, three months after they are approved by two thirds of the Member States in accordance with their respective internal procedures, but not earlier than nine months from the date of their adoption.

3. The meeting referred to in paragraph 1 may change by consensus the periods of time referred to in paragraph 2.

Article 13

To provide for their execution, the provisions of the present Statute will be complemented by Regulations. The Regulations shall be established by the Permanent Bureau and submitted to a Diplomatic Session, the Council of Diplomatic Representatives or the Council on General Affairs and Policy for approval.

Article 14

1. The present Statute shall be submitted for acceptance to the Governments of States which participated in one or more Sessions of the Conference. It shall enter into force as soon as it is accepted by the majority of the States represented at the Seventh Session.

2. The statement of acceptance shall be deposited with the Netherlands Government, which shall make it known to the Governments referred to in the first paragraph of this Article.

3. The Netherlands Government shall, in the case of the admission of a new Member, inform all Members of the statement of acceptance of that new Member.

Article 15

1. Each Member may denounce the present Statute after a period of five years from the date of its entry into force under the terms of Article 14(1).

2. Notice of the denunciation shall be given to the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands at least six months before the expiration of the budgetary year of the Conference, and shall become effective at the expiration of the said year, but only with respect to the Member which has given notice thereof.

The English and French texts of this Statute, as amended on …… 200…, are equally authentic.